"ప్రవరాఖ్యుడ"ని పేరెన్నిక గన్నాడు ఓ చూడ చక్కని చిన్నవాడు. . . మరి . . . నిరంతరం మంచివాడు. అతనే చంద్రం. . . ఈ కథా నాయకుడు! కాని వచ్చిన చిక్కేమిటంటే అందరూ కథానాయకుల్లా (సినిమాలోనైతే ఆఖరికి బాత్‌రూం సీనులోనైనా సరే ఎంచక్కా ప్రేక్షకుల్నందర్నీ ఆకట్టుకుంటారు. . . మైమరిపిస్తారు, మరి వహ్వా శభాష్! అనిపించుకుంటారు) కాకుండా 'ఎక్కడున్నావే గొంగళీ అంటే, నువ్వేసినచోటనే!' అనేంత బుద్ధికుశలుడు. ఇంతకీ చెప్పవచ్చేదేమంటే, ఈ హీరో చంద్రంలో 'ఎక్సయిటింగ్ ఎలిమెంట్స్' బొత్తిగా నాస్తి!

సరే. ఆ చూడచక్కని చంద్రమేమో యూనివ

ప్రేమించి చూడు

ర్శిటీ వారు తనను మెచ్చుకుని ఇచ్చిన డిగ్రీ పుణ్యమా అని సర్వీస్ కమిషన్ పరీక్షలో పాసై . . . వారు తనకుగాను స్టేటు కేపిటల్లో కేటాయించిన చిన్న క్లార్కుగా ఓ పెద్ద డైరెక్టరేటులో పనిచేస్తున్నాడు.

అసలు 'బుద్ధికుశలుడు' అని అతన్నెందుకన్నా రంటారు! వయసువాడు. . . మరి, హిందీ సినిమాలో హీరోలాంటివాడు . . . అయినటువంటివాడు, రొమ్ము విరుచుకు నవ్వుతూ చలాకీగా (పాటలు పాడుతూ) గడపక. . . అదేమోగాని ఆ రూమే దాటిన తరవాత దించిన తల ఆఫీసు గుమ్మంలోనే ఎత్తేవాడు. ఆఫీసులోకూడా, ఒక్క నిమిషం అనవసరంగా ఖర్చు కానీకుండా, ఫిలాసఫీమీద రిసెర్చి చేసేస్తున్నవానిలా ఏవో పెద్ద తొండు పుస్తకాలు తెచ్చుకుని, ఇహ ఆ పుస్తకపఠనంలో మునిగి తేలుతూ ఉండడం పరిపాటి.

సరి అసలు సంగతి ప్రసరాఖ్యుడని ఎందుకన్నా రంటారు. . . స్త్రీ . . . అంటే నారీ రూప మనేది లేక కించిత్తు ఆ నీడ తన దాపుకు వచ్చే సన్నివేశమేమైనా తటస్థిస్తుందని సందేహించాడా, కొంత కొలిచినట్లుగా పది బారలు దూరం తొలగ ప్రయత్నిస్తాడు! కాని, పాపం పట్నంలో ఈ పంథా ఎలా నెగ్గగలుగుతుంది? అంచేత సాధ్యమైనంతవరకూ తన పరిధిమాత్రం జాగ్రత్తగా కాపాడుకుంటూంటాడు.

ఇక, అసలు కథలోకి వద్దాం . . . ఉన్నట్టుండి ఒక రోజేమైందంటే, ఒక చక్కని చిన్నది అతను పనిచేసే సెక్షనులోనే జాయినయింది. లేగులాబీ ఛాయ. . . ఆకర్షణీయమైన శరీర సౌష్టవం. . . చారడేసి నయనాలు. . . పద్మరేఖల్లాంటి నవ్వట, ఎర్రని పెదాలు, మరి ఆ వెనక దానిమ్మ గింజల్లాంటి పలువరుస. ఆపైన సన్నని చిన్నని చక్కని నాసిక. . . ఇవన్నీ ఒక్క లిప్తలోనే చూచాడు చంద్రం— తరవాత జేబులోంచి రుమాలు తీసి నుదురుకు పట్టిన చెమట ఒత్తుకుంటూ తన సీటులో కూలబడ్డాడు. . . పేపరు తీసి ముఖాన్నందులో దాచేసుకున్నంతపనీచేస్తూ.

సావిత్రేమో, (మరిచా . . . అది ఆ అమ్మాయి పేరు) ఒక రిటైరైన పెద్ద ఆఫీసరు ముద్దులపట్టి! మరి కాలేజీ చదువు ముగిసిన తరవాత మిగిలింది పెద్ద వారి పట్టుదలలమీద ఆధారపడుతుందిగదూ. . . దానికి . . . ఇప్పట్లో తాను సుముఖంగా లేనందువల్లను, పైగా "స్త్రీలు . . . సంఘంలో వారి ప్రాతినిత్యం" అనే ప్రాతిపదికమీద అమోఘంగా చర్చలు హోరాహోరీన సలిపిన ఆ వేడి ఇంకా చల్లార లేదు కాబట్టిన్నీ . . . అన్నింటినీ మించి "హవుటు కిల్ టైం" అనే ఉపేక్షాలంకారానికి సంజాయిషీ దొరికింది కాబట్టిన్నీ . . . ఓహ ఉద్యోగం చెయ్యాలని ఉబలాటంకొద్దీ, చంద్రం పనిచేసే ఆఫీసులోనే అపాయింటయింది . . . సావిత్రి.

* * *

సెక్షనులో అడుగిడిన చంద్రాన్ని చూసి 'అబ్బో! అనుకున్న సావిత్రి తరవాత ముఖాన్ని పేపరులో దాచుకున్న అబ్బాయిని చూసి 'ఓస్ . . . ఇంతేనా!' అని విరగబడి నవ్వబోయి తమాయించుకుంది.

'ఆ . . . నీలాంటివాళ్లను చాలామందిని చూశా లెద్దూ' అని బహు నిరసనగా, కోరగా ఒక క్షణం

చందమామ రాకతో సముద్రుని హృదయం కల్లోలమవుతుంది. అలలు కొలనులో కలకలమని నవ్వి కలువల హృదయాల్ని కవ్విస్తాయి. స్తంభించిన పవనం చల్లగా వీస్తుంది. అలాగే ... వయసులో ప్రేమ దొంగచాటుగా తొంగి చూచినా, వలపుగుండెలు కల్లోలమై, అలలై, ఒకదానికొకటి చేరువై, కలిసి, వొరిగి, కరిగి పోతాయి.

చూసిన అబ్బాయి . . . తరవాత నెమ్మదిగా తల వంచుకున్నాడు. ఇప్పుడు మరి ఖర్మం చాలక ఇద్దరివి ఎదురు బదురు సీట్లయిరి! అప్పుడు సావిత్రి 'మరి మనలాంటి వారినింకా చూసి ఉండరు లెద్దూ' అని చంద్రం చేసే ప్రతిపని తిరిగ్గా చూస్తూండేది.

'అబ్బా, ఎంత ధైర్యం ఈ అమ్మాయికి' అని రహస్యంగా, ఆంతర్యంలో నవ్వుకుంటూండే వాడు చంద్రం. 'హయ్యో . . . ఎంతసిగ్గు పాపం ఈ అబ్బాయికి' అని మునివేళ్లతో చెక్కిళ్లు నొక్కుకునేది, వల్లమాలిన ఆశ్చర్య పడిపోతూ సావిత్రి!

ఒక రోజున ఆఫీసు అయిపోయిన తరవాత బయటకు వచ్చేస్తూ ఒక్కసారి 'మెయిన్ గేటు' వద్ద ఆగి ఏమన్నా మరిచానా . . . అన్నీ పుస్తకాలు ఉన్నట్టేనా' అని ఒక్కసారి చూచు (కోడం చంద్రాని కలవాటు) కుంటున్నాడు. ఒకసారి సుడిగాలిలా స్ఫురిస్తే తనను దూసుకుపోయి పదిగజాల దూరంలో ఆగి చరువ ఒహాలిప్తకాలం వెనుదిరిగింది. . . . సావిత్రి . . . "పెద్ద మనుషులు . . . గుమ్మాల్లో కాపలాకాస్తారు!" అని చిరుకోపంతో పెదాలు తత వంకర్లు తిప్పుతూంటే — కళ్లప్పగించి . . . నోరు తెరచిన వాడై . . . మ్రాన్పడిపోయి వినవినవడిచి వెళ్లే సావిత్రినే చూస్తూ ఉండిపొయ్యాడు. . . చంద్రం!

* * *

కాలం : ఒహనాటి ఉదయం పది గంటల ముప్పది నిమిషాల చిల్లర స్థలం : ఆఫీసు, సీను : స్టెయిర్ కేస్: తన సెక్షనులోనికి వెళ్లేందుకు స్టెప్స్ ఎక్కుతున్నాడు తీరుబడిగా చంద్రం. "దారి . . . దారి . . ." అంది వెనకగా నడిచివస్తూన్న సావిత్రి, పొగలు సెగలు రగులుతూంటే. "చెవుడు కూడా ననుకుంటా. . ." అంది పెదిలోంచి ఒక్కొక్క శరాన్నే ఎంచి వదలుతూ. కాని చలించలేదు చంద్రం . . కుంటవడలేదు గమనం! అందుచేత "ఏమండోయ్ మాస్టారూ . . . మిమ్మల్నే!" అంది చిరాగ్గా కసురుతూ. అప్పుడు ప్రసన్నుడయాడు చంద్రం 'వత్సా! ఏమివరం కావాలి' అనే ఫోజులో వెను దిరిగి, పక్కకు తొలగి నుంచున్నాడు. వినవిన తనను దాటిపొయ్యే సావిత్రిని ఆశ్చర్యంతోచూస్తూ.

కొద్దిక్షణాల తదుపరి వర్తమానంలో కడుగిడిన

పాల్ వరప్రసాద్

బాలాకుమారుడు, వాస్తవంలో జరిగినవి నెమరు వేసుకుంటూ ముందుకు నడవబోయి తటాలున ఆగిపోయాడు. తీక్షణదృష్టి కలవాడవటంచేతనో ఏమో తన ముందు ఒకింత దూరంలో పడి ఉన్న చిన్న 'హాండ్ కర్చీఫ్' వంకే అదో అనుమానంతో చూస్తూనుంచున్నాడే కాని . . . అందరిలా వెంటనే వంగి అందుకోలేదు దాన్ని — కానైతే ఒకింత యోచించాడు. 'అవును పాపం . . . తొందరలో జారవిడిచి ఉంటుంది, మర్యాదగా తనది తనకిచ్చేద్దాం' అని నిర్ణయించుకున్నవాడై, మునివేళ్లతో కర్చీపు అందుకున్నాడు.

* * *

ఆ వెళ్లడం, తిన్నగా ఆ అమ్మాయిది ఆ అమ్మాయికిచ్చేద్దాం అని తీర్మానించుకున్నవాడల్లా, సెక్షనులోకి అడుగుపెట్టగానే అందరిదృష్టి ఒక లిప్తకాలం అతన్ని చుట్టుముట్టడంతో, శరీరంలో చిన్న వణుకు ప్రారంభించింది. అనంతృప్తిగానే అనుకున్న పనికి వాయిదా వెయ్యలేక, సందిగ్ధావస్థలోపడి చేతిలోని పరాయి సొమ్ము తన చేతివేళ్లలో నలగడం కూడా గమనించ లేక పొయ్యాడు.

కాని, ఆవలిస్తే ప్రేగులు లెక్కపెట్టే సావిత్రికిదేమంత కష్టమనిపించలేదు — చిటికలో ఒక ప్లాను తయారుచేసింది (హృదిలో) ప్రకాశంగామాత్రం — "మిస్టర్ చంద్రం . . . " అంది అతితీవ్రంగా. అంతే . . . సెక్షనులోని వారంతా సూపర్నెంటుతో సహా ముక్కుమీద వేళ్లుంచుకుని మరీ ఇటు చూడ్డం మొదలెట్టారు, కారణం: పిలిచినవారు . . . బడినవారు అప్పటివరకూ ఎప్పుడూ ఏదో పాత విరోధం ఉన్న వారిలా అవుపించేవారు . . . 'కాని ఇదేమిటీ. . . ఈ వింత' అని.

అసలే ఏమీ పాలుపోక విస్తుబ్బుడై ఉన్న చంద్రానికి ఆమె పిలుపు పిడుగుపాటులా తోచి, 'ఇది వాస్తవమా . . . లేక . . . ' అని కొట్టుమిట్టాడుతూంటే —

"మిస్టర్ చంద్రం. . . ఇందాక మీరు సంగ్రహించిన నా హేండ్ కర్చీఫ్ మర్యాదగా ఇచ్చేస్తారా?" అంది సావిత్రి. ఒక్క నిమిషం ఊపిరాడలేదు చంద్రానికి; కాని వెంటనే ఎప్పుడో తుప్పుపట్టిన అభిజాత్యం ఒకసారి విజృంభిస్తే — 'దొరికినసొమ్ము దొంగలకిస్తారా!' అని నోటివరకూ వచ్చింది, అనక అనేసేవాడే కాని, అలవాటుకొద్దీ ప్రశ్నను మరలా నెమరువేశాడు. "సంగ్రహించిన" . . . అనే పదము గొంతుక కడ్డ తగలడంతో గుటకవేశాడు' భగవాన్ . . . ఇదేమి పరీక్ష' అని ముఖం వేలవేస్తూ? సమకూడిన అదనును నవ్యంగా వాడుకోవడంలో అందెవేసిన లలన సావిత్రి. . . అంచేత:"మాట్లాడరే!సిగ్గు వేస్తూందనుకుంటాపాపం? ఎంత సంగనాచులు! చూడండి సూపర్నెంటుగారు, ఇందాకేమో అటెండెన్సు రిజిస్టరులో సంతకంపెడుతూ, నా వేనిటీబాగ్ ఆ హేండ్కర్చీఫ్, టేబిల్మీద పెట్టాను, సంతకంచేసి తిరుగాచూస్తే నా హేండ్ కర్చీఫ్ లేదు. . . అప్పటివరకు నా దగ్గరలోనుంచున్న ఈ మహాశయులేమో, మాయమయ్యారు . . . సరి . . . ఇప్పుడు ఈయన్నే అడగండి వారి వేళ్లను చుట్టుకున్న ఆ కర్చీఫెవరిదో!" అంది, గుక్క తిప్పుకోకుండా సావిత్రి, కసిఅంతా వెళ్లగక్కుతూ.

అప్పటికే అప్రతిభుడైన చంద్రం నోరుకూడా తడారిపోవడంతో, గుటకలు మింగడం కూడా కాని పనైతే . . . 'ఉన్నపాటున మాయమైతే ఎంత బావుణ్ను' అనుకున్నాడు. సెక్షనులో మిగతావారంతా, ఇంకా విశృంఖలంగా చంద్రం వంకే గుచ్చిగుచ్చిచూట్టం మొదలెట్టారు.

'అంతా అబద్ధం . . . వచ్చిమోసం!' అని గట్టిగా ఎలుగెత్తి అరుద్దామనుకున్నాడు. ప్రకాశంగా మాత్రం ఎంతో కష్టంమీద "నాకు దొరికింది. . ." అన్నాడు అసంకల్పంగానే.

"దొరికిందిట! . . . ఎక్కడా! ఆ టెండెన్సు రిజిస్టరుండే బల్లమీదా! . . . ఎంత నీచంగా ప్రవర్తించారండీ, చేసింది చాలక ఇంకా అబద్ధాలు కూడానూ..." దొరికిందే ఛాన్సని తన ఇష్టం వచ్చినట్లు ఎడాపెడా అంటేస్తూంది సావిత్రి. అప్పటికి తీరిగ్గా తేరుకున్న సూపర్నెంటు — "మిస్టర్ చంద్రం. . . అలా చూస్తారేం . . . జవాబు చెప్పండి" అన్నాడు స్వరాన హేళన దాగనంటున్నా.

"లేదండీ . . . ఇందాకేమో . . ." పద సంపుటి ఇంకా ముగియనేలేదు — "ఏది లేదు. . . నా కర్చీఫ . . . అదేం . . . తమరి వేళ్లను చుట్టుకుని . . . ఇంకా చేసింది చాలక సంగనాచిలా సంజాయిషీలుకూడాను . . . హయ్యో, ఎంత ధైర్యమండీ మీకు!" అంది సావిత్రి కోపాన్నంతా చూపులలో వెలిబుచ్చుతూ.

"మిస్టర్. చంద్రం" అన్నాడు సూపర్నెంటు తీవ్రంగా — "గ్రాడ్యుయేట్‌వి నువ్వు . . . ఎంతో యోగ్యుడవనుకున్నాను . . . సిగ్గెగ్గులను కూడా పాటించవని ఇప్పుడు తెలుస్తూనే ఉంది. . . నీ మీద తగినచర్య తీసుకోవలసి ఉంటుంది. . . కాని ఇది ఫస్ట్ టైంగా భావించి వదిలిపెడుతున్నాను. — ఆ హేండ్ కర్చీఫ్ ఆమెకిచ్చి అపాలజీ అడుగు. . . ఊఁ!" అన్నాడు.

సూపర్నెంటుగారి ఏకవచన ప్రయోగంతో తన పరువు ఎంత అడుగంటి పోయింది తేటతెల్లమయితే— చంద్రానికి ఏడుపు మినహా అంతా అయిపోయినట్టే. దగ్గరగా వెళ్ళి, ఆ కర్చీవు ఆమె బల్లమీద పెట్టి గిరుక్కున వెనుదిరిగి బయటకు వెళ్ళిపోయాడు. ఉక్రోషంతో ఎర్రగా పొంగిపోయిన ముఖంతో, పెద్ద పెద్ద అంగలువేసుకుంటూ.

అభిమానం దెబ్బతినడంతో, వ్యధితహృదయంత తన రూమ్ చేరుకున్నాడు చంద్రం. 'ఛా . . . ఎంత నగుబాటుపాలైంది తన బ్రతుకు! — అయినా తను అంత అనాలోచితంగా ఆ తుచ్ఛమైన గుడ్డపేలికనే ముట్టాలా! పైగా అది ఒక స్త్రీదని గ్రహించికూడా . . . హు . . . ప్చ్ . . . ఇప్పుడు ఏడిస్తే మాత్రం ప్రయోజనం?' అనుకుంటూ ఒక దీర్ఘ నిశ్వాసం వదిలాడు. 'స్త్రీ బుద్ధిః ప్రళయాంతకః' అని అన్నా రిందుకేగామోసు! ఎంతలో ఎంత నాటకం నడిపింది! . . . ఎంత నటన! — అయినా ఆ అమ్మాయికి తనేమి అపకారం చేశాడని . . . కనీసం కన్నెత్తి అయినా అటు చూడడే — ఎందుకు తనమీద ఈ అపూర్వద్వేషం . . . తన్నవమానించి ఏమి సాధించాలని? . . . ఇంక ఆఫీసుకు ఏ ముఖం పెట్టుకుని వెళ్ళేట్టు. . . అరే, ఆ సూపర్నెంటు, మగవాడయ్యుండి కూడా అసలు తన మొర ఆలకిస్తేనా! ఎంత ఘోరం! . . . ఎంత అన్యాయం. . . ఏదో మేలు చేయబోతే . . . ఇదా తనకు ప్రాప్తించిన ఫలితం? తన విక్షుబ్ధ హృదయాన్ని సంబాళించుకోవడం అసాధ్యమనిపిస్తే, అలా విచారంతో కొట్టుమిట్టాడుతూ రెండు చేతులతో కణతలు పట్టుకుని అలా కుర్చీలో వాలిపొయ్యాడు.

సావిత్రికూడా అలానే . . . చెయ్యలేదు! కాకపోతే తనివితీరా నవ్వుకుంది. మరి, ఒక నెల రోజులకు సరిపడా ఆనందాన్ని ఒక్క రోజులో కొనుక్కోగలిగిందామె!. 'లేకపోతే . . . తనకోసం ఎందరు పడిగాపులు పడడం లేదు. . . ఎందరు తన ఆ చిరునవ్వుకోసం ఆరాటపడడం తను గమనించలేదు! — నీటుగా తయారై వస్తాడు, బుద్ధిమంతుడిలా తన ఎదురుగుండా కూర్చుంటేమానె, ఆ పేపరడ్డం పెట్టుకోవడమేమిటసి! తన అందా న్నెవరన్నా కొరుక్కుతింటారని అంత భయమా? . . . ఎంత నిరసనగా చూచాడు తనని . . . ఇప్పుడు తెలుసుకుని ఉంటాడు సావిత్రంటే ఏమిటో . . . అబ్బా, ఎంతగర్వమూ!' అని అదే ధోరణిలో ఏవేవో ఊహాలోకాల్లో తేలిపోతూంది సావిత్రి మానసం.

• • •

"క్షమించాలి . . . తరవాత . . . మీ నటనా కౌశలానికి నా జోహార్లు!" అన్నాడు చంద్రం అర్ధాంతరంగా ఆ మరునటిరోజు ఉదయాన ఆఫీసుకి వెళ్ళే కుమారి సావిత్రి దారి కడ్డం నిలుస్తూ — ముఖాన చలనమనేది లేకుండా.

"ఏమంటున్నారు? . . ఎవరితో మీరు మాట్లాడుతూంట!" అంది సావిత్రి — ఈ హఠాత్సంఘటనకు ఒక్కసారి ఒళ్ళు జలదరించినా కప్పిపుచ్చుకుంటూ.

'మీతోనే సావిత్రిగారూ . . . క్లుప్తంగా ముగిస్తాను; మొదట మిలా ఒక భూమిక తయారు చేసుకుని సంభాషణ కొనసాగించడం నాకు చాతకాదు. . . సూటిగా రెండు మూడు మాటలడుగుతాను, కోపం ఉపసంహరించుకుని జవాబు లియ్యాలి?" అన్నాడు చంద్రం, నిటారుగా నుంచుంటూ.

అందుకు తయారుగా ఉన్నట్టే, చిరాగ్గా అంది "అది అసంభవం. . . దారి తొలగండి . . . అడ్డమైన వాళ్లతోటి మాట్లాడుతూ నుంచోడానికి మేమేదో తయారుగా ఉంటామని మీరు భావిస్తే చాలా 'పూలిష్'గా బిహేవ్ చేస్తున్నారన్నమాటే."

"సావిత్రిగారూ . . ." అన్నాడు పొంగే ఉద్రిక్తతనణచుకుంటూ.

"మాట్లాడుతూ నుంచోడానికి మీకు సిగ్గు . . . అభిజాత్యం లేకపోతే . . . మాకు ఉన్నై . . . ఇది రోడ్ అని గుర్తుంచుకుని మరి ఎవరి దగ్గిరకన్నా వెళ్లి మేనర్స్ నేర్చుకోండి . . ." అంటూ రయాన వెడలింది . . . సావిత్రి నిర్విణ్ణుడైన చంద్రాన్ని ఒంటరివాణ్ణిచేస్తూ.

తలవంచుకుని . . . భారంగా అడుగులువేస్తూ, మిగతా గుమాస్తాలంతా తనను వేలెత్తి చూపుతూ ఏమేమో చెప్పుకుని నవ్వుకుంటూంటే, నిస్త్రాణచిత్తుడై సెక్షను చేరుకున్నాడు . . . అలానే . . . అదే విధంగా ఆ అమ్మాయి సీటుకూడా దాటుతూంటే . . . "పాపం . . . మజ్నా!" అని లీలగా . . . లయగా అబ్బాయి కర్ణాలను మేల్కొలిపితే ఖిన్న వదనుడై తనసీటాక్రమించాడు, సంక్రమించిన పరితాపాన్ని చిరాగ్గా ముందున్న ఫైల్సు దుమ్ము దులపడంలో చూపుతూ. ఒక్క నిమిషం కళ్లు మూసుకుంటే. . . ఎదురుగుండా చిలిపిగా తన్నుచూసి నవ్వుకుంటూన్న సావిత్రి! 'నీ . . . ఎంత కపటివి నువ్వు. . . నీ హృదయం పాషాణం కంటే కఠినమైందా సావిత్రీ! అమాయకుణ్ణి . . . పైగా నీ జోలెత్తని వాణ్ణి. . . కనీసం నీ వంక చూడ్డమంటేనే భయపడేవాడిని . . . నన్నిలా ఏడ్పించడం నీకేమి సబబు . . . అది నీకేమి సంతృప్తి నిస్తుంది!' అని అనుకుంటూ, దీర్ఘంగా నిట్టూర్చుతూ చేతికందిన ఫైలు విప్పాడు చంద్రం.

• • •

క్షణాలు, నిమిషాలుగా — నిమిషాలు గంటలుగా, మరి గంటలేమో దినాలుగా — వడివడిగా దొర్లిపోతున్నాయి . . . అని చంద్రం వదనమే ఫక్కున నవ్వినట్టు చెబుతోంది. తుష్కించిన ముఖం, పెరిగిన గడ్డం, కళావిహీనమైన నయనాలు — సంస్కారం లేక నొసటితో సయ్యాట లాడుకునే ఆ ముంగురులు. . . . ఈ విధమైన చంద్రాన్ని చూస్తుంటే "పాపం . . . భగ్న ప్రేమికుడు!" అని విచారించిన వారున్నారు, మరి వీపుమీద తాటాకులు కడుతున్న వాళ్ళూ ఉన్నారు. ముక్కుకు సూటిగా పోయే రకమేమో . . . మరి అభిమానమంటే అంత మెండుగా భావించే రకమాయిరి — అతని మానసమేమో అందిన దుష్కీర్తి తాలకు కలుషిత మవుతే . . . జరిగిన సంఘటనల మీది ఆలోచనలతో కొట్టుమిట్టాడుతూ, సంక్రమించిన పరాభవానికి తాను నిర్దోషినని ఎలా నిరూపించుకునేది? మరి . . . తదుపరంగా సావిత్రికెలా బుద్ధిచెప్పాలి? — ఇవే ఆలోచనలతో కాల గమనాన్ని కూడా గ్రహించలేని స్థితికి వచ్చాడు . . . పాపం మరి సున్నిత హృదయుడు కదూ!

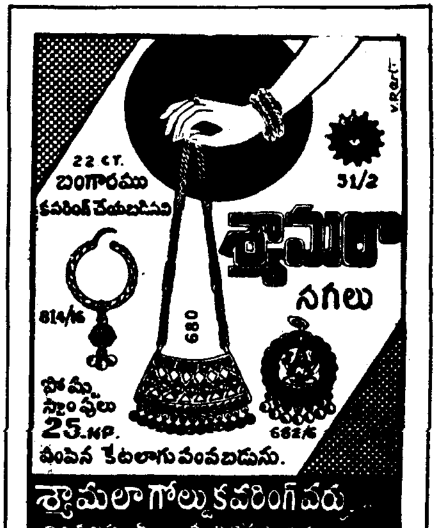

మొదటి రెండు రోజులూ సావిత్రి తన ప్రాణ హితులతో సఖులతో జరిగిన సంఘటనను ఇంతింత లేసి చెప్పడం, విరగబడి నోరారా నవ్వుకోని నిమిష మంటూ లేదు . . . మరి తను చేసింది అసాధారణ ఘనకార్యమేమో — స్నేహితురాళ్ళంతా అభినంద నలతో . . . మరి ప్రశంసా వాక్యాలతో తనను ముంచివేశారు. అందులోంచి తేరుకునేటప్పటికి. . . దినదినానికి కృష్ణపక్షాన్ని జ్ఞప్తికితెస్తూ, అప్పం ఇంటర్వెల్ తదుపరి అవుపించే 'దేవదాసు' ఇక్కడున్నా డేమో అనిపించింది తనకి చంద్రాన్ని చూడగానే. అప్పుడేమో సావిత్రి, సంతృప్తిగ రుమాలడ్డం పెట్టు కుని నవ్వుకున్నదై — 'పాపం . . . అంచక్కని చంద్రానివి . . . ఇలా తయారైనావు . . . ఇప్పటి కైనా సావిత్రంటే ఏమిటో తెలుసుకుని ఆ గర్వాన్ని వర్జిస్తే ఎంత బావుంటుంది!' అని అనునయించ బోయింది (స్వగతంలో).

"ఇప్పటికే మీరు చాలా లీవు వాడుకున్నారు. . . మాటిమాటికీ ఇదేమంత బాగాలేదు మిస్టర్ చంద్రం" అంటూన్న సూపర్నెంటు గొంతువిని గబుక్కున వ్రాస్తూన్న ఫైలును పక్కకు నెట్టి ఉత్సుకతతో అటువేపు చూచింది, సావిత్రి —

"ఈ ఒక్కసారికి సార్ . . . ఏమంటే నా ఆరోగ్య మేమీ బావుండటంలేదు ఈ మధ్య . . . మళ్లా ఇంకెప్పుడూ . . ." అని చంద్రం మాటలు నాన్పుతూ అంటూంటే కిసుక్కున నవ్వారెవరో సెక్షనులో మూలనుంచి.

"నాదేముంది మధ్య . . . వృద్ధిలోకి రావలసిన వాడివి ఇలా మాటిమాటికీ లీవుతీసుకుంటే ఆఫీసర్స్‌కు నీమీద మంచి ఇంప్రెషన్ క్రియేట్ కాదోయ్. . . సరే . . . అన్నట్టు ఎప్పటినించి పెట్టావు. . . ఊ . . . రేపటినించా? . . ." సాగదీస్తూ అన్నాడు సూప ర్నెంటు.

"అవునుసార్ . . . రేప . . ."

"సరే . . . వెళ్ళు రికమెండ్ చేస్తున్నాను, బట్ లీవ్ ఎక్స్‌టెండ్‌చేయని పక్షంలోనే సుమా . . ."

"సరే సార్ . . . థాంక్స్ సార్ . . . వెరీ కైండ్ ఆఫ్ యూ సార్ . . ." అని చిన్నగా స్వగతంలో అనుకున్నట్టుగా అనుకుంటూ తన సీటువేపు వెళ్లే చంద్రాన్ని కళ్లప్పగించి. . . అప్రతిభురాలై చూస్తూ ఉండిపోయింది . . . సావిత్రి.

• • •

రెండు రోజులు గడిచినప్పటి సంగతి: ఓ చల్లని సాయంత్రమేమో ఇంటిముందు లాన్సులో ఒయ్యా రంగా పవ్వళించిన సావిత్రి గబుక్కున లేచి కూర్చుంది. ఉత్తరాలున వీచిన ఒక్క చిరుగాలి తాకిడికే ఊగిసలాడే లతానికుంబరిలా వణికింది తనమానసంలో — అదొక అపూర్వానుభూతిలాతోస్తే ఆశ్చర్యంతో తల మునక లైంది — 'తను బుద్ధిచెప్పాలనుకున్న చంద్రమేనా . . . తన హృదయంపై అతనికేమి హక్కుందని, ఇంత స్వేచ్ఛగా తనని గురించిన ఆలోచనంతో నింపాడు' అని అనుకుంటూ.

ఆ పూట భోజనం సయించకపోతే . . . తన బెడ్ మీద వాలిపోయింది, మెత్తని పిల్లోకి తలను బల మంతా ఉపయోగించి ఒత్తుకున్నా గొలుసుకట్టులా ఆ అబ్బాయిని గురించిన ఆలోచనలతోనే సతమత మవుతూంది తన మానసం — అసంకల్పంగానే! ఇది, తన మనోదౌర్బల్యమా? . . . ఛ ఛ, ఎప్పటికీ — మరి? మరుక్షణాన సిగ్గుతో తన ఒళ్ళు గగుర్పొడిచింది. నిజంగా తను పశ్చాత్తాపం పొందుతుందా? అదెల్లా సాధ్యం? ముంచుకొచ్చే స్వాభిమానం తన ఆలోచనల కెంత అనకట్ట వేస్తున్నా — వివర్ణమై, మార్దవాన్ని నింపుకున్న ఆ చంద్రం చూపులు వదలక అలా తనను వెంటాడుతూంటే తను నిజంగా కాకూడదనుకున్న అబల అయిపోతూందా? . . . అవును తను ఎంత మరుద్దామన్నా మరుపురాని దృశ్యం అది . . . అవమాన భారంతో . . . లజ్జాహృదయంతో . . . ఎర్రవారిన ముఖంతో వణుకుతున్న పెదాలతో తన ముందు ఒక నేరస్థునిలా తలవంచుకు మంచున్న చంద్రం వదనం తన స్మృతిపథంలో చెరపరాని ముద్రవేసుకుపోతే — సుడిగాలిలో చిక్కుకున్న వృక్షాగ్రదిలో తయారైంది సావిత్రి మానసం.

అనంతరాయంగాసాగే ఆలోచనలకి అనకట్ట లనలే లేకపోవడంతో స్వేచ్ఛా ప్రవాహంలా విచ్చల విడిగా విజృంభించాయి. అలా ఎంతసేపుందో తనకే

> అబద్ధపు తగాదాల్లో నిజమైన శౌర్యానికి చోటులేదు.
>
> —షేక్స్‌పియర్

తెలియదు. కాని ఉదయాన తను లేచిచూస్తే దిండంతా తడిసి ఉందేమి? తను ఏడుస్తుందా . . . తానా . . . చంద్రంకోసమా . . . అవును, ఈ క్లేశ . . . ఈ ఆవేదన . . . దానంతటికీ కారకుడు చంద్రంకదూ!'

'చంద్రంగారూ . . . నేను నా ప్రవర్తనకి చాలా విచారిస్తున్నాను చాలా కఠినంగా, అసభ్యంగా ప్రవర్తించాను. . . నా తప్పిదాన్ని ఒప్పుకుంటున్నాను. . . మీ క్షమకు నేనర్హురాల్ని కాను, అయినా, చేతులు జోడించి ప్రార్థిస్తున్నాను చంద్రం. . . నన్ను క్షమించరూ!' అని ప్రాధేయపడితే . . . బాబోయ్ తన కది సాధ్యమా . . . చ . . . అయినా తను అడగ్గానే అతను నవ్వుతూ "సరే" అనేస్తాడా . . . ఇష్టం వచ్చి నట్టు తిట్టడూ, అందరి మధ్యా తున్నవమానించడూ...'

ఇంతలో "అమ్మాయ్ . . . అమ్మాయ్ . . . ఏం నిద్రే మహాతల్లీ . . . ఉదయమవ్వుడే ఎనిమి దవ స్తూంటే" అని అమ్మ తనను లేపుతూంటే, కళ్ళు విప్పిచూసింది . . . అప్పుడే తనమీదికి దొంగలా ప్రాకుతూన్న లేపచ్చని సూర్యకిరణ సంజయాలను . . . చూసి దడుసుకున్న దానిలా ఒక్కసారి లేచి కూర్చుంటూ. . .

• • •

పెట్టిన నాలుగు రోజులు సెలవు అయిపోగా — షేవ్ చేసుకుని, క్రితం వింధ్యారణ్యంలా ఒత్తుగా మీది కొసవడే ఉంగరాల శిరోసంపత్తిని మరింత నున్నంగా అదిమిపెట్టి దువ్వుకుని, ముఖమంతా ఆనందమయ మవుతే సెక్షనులో కదుగిడుతూన్న చంద్రాన్నిచూసి— సెక్షనులోని మిగతావాళ్ళందరికీ మతులు పోయినట్టై, ఆల్‌ఫ్రెడ్ హిచ్‌కాక్ సృష్టించిన మహా సస్పెన్సు ఘట్టాన్ని చూచేవారిలా నోళ్ళు బారగా తెరిచి. . . కళ్ళు విశాలంకాగా . . .కనుబొమలు ఆటోమేటిక్‌గా ఎగిరే పక్షిరెక్కల్లా పైపైకిపోతే . . . ఇది కలా లేక . . . భ్రమా . . . అని వాల్‌పోస్టర్‌పైని మూగి బొమ్మలా చూస్తూండిపోయారు.

వారి 'హై టెన్షన్ పొస్చర్' కు కారణం లేక పోలేదు. అలా నవ్వుల ముఖంతో నిచ్చేస్తూన్న హీరో పక్కనే మరింత హాసవదనంతో సావిత్రి! . . . ఇంత కంటే ఇండియాదేశం రాకెట్‌లో మనిషిని చంద్ర మండలం పంపారంటే నమ్మేవారేమో! కాని . . . అసలు తెరవెనుక భాగోతం ఘట్టం వారికేమి తెలుసు పాపం!

• • •

సాయం సమయం . . . చల్లని మలయ పవనం తెరలు తెరలుగా వీస్తూంటే టేంక్ బండ్ మీద కూర్చుని అస్తమయ రవి సౌందర్యాన్ని మైమరిచి మరీ తిలకిస్తున్నాడు — చంద్రం. ఆ ప్రశాంత వాతా వరణం . . . దూరాన క్షణక్షణానికి రంగులు మారే ఆకాశం . . . అతని మానసానికదో ఆహ్లాదాన్నంది స్తూంటే మూసపోసిన శిల్పంలా అలా కూర్చుండి పోయాడు. అప్పటివరకూ ప్రతీకారవాంఛతో ప్రజ్వరిల్లి పోయే అతని వ్యథిత హృదయం కార్యాచరణకి వచ్చే ప్పటికి పడి ఒకింత కుంటువడింది. అసలే సాధు స్వభావుడు . . . మరి తొందరపడక కాస్త యోచించే స్వభావం కలవాడేమో, మరి సెలవు మంజూరు కాన దంతో దినమంతా విశ్రాంతితోనే నిండిపోతే — కాల గమనాన్ని కూడా ఖాతరు చేయలేకపోయాడు!

ఇహలోకాని కతీతంగా ఊహాలోకాల్లో మైమరిచి స్వేచ్ఛగా విహరిస్తున్న అతని మానసానందాన్ని ఎవరో భంగపరుస్తూ సమీపంలోనే మొదట పొడిగా తరవాత గట్టిగా ఆకర్షించుకునే స్వరంతో దగ్గుతూన్నా — చంద్రం తన్మయత్వానికి రవంత కూడా చలనం లేక పోతే — ఏమి చేయడానికీ పాలుబోక సిగ్గుతో కుంచిం చుకపోతూ కింకర్తవ్యతా మూఢురాలైంది —సావిత్రి!

అనుకున్న అంచనాలకు వ్యతిరేకంగా అందినదుష్ఫలి తాలకు తన మానసం, ఒక సుడిగుండంలా తయా రయితే — 'ఇక నిష్కృతికి మార్గమే లేదా' అని యోచిస్తూ చల్లగాలికి 'టేంక్ బండ్' పైనివడుస్తూ బ్రెయిన్‌ను రిఫ్రెష్ చేసుకున్నట్టుంటుందని బయలు దేరిన సావిత్రికి అనుకోని విధంగా చంద్రం ఈ విధంగా దర్శనమివ్వడంతో 'మామూలుగా కొంచెం కదిలించి చూద్దాం!' అని తీర్మానించుకున్నదై "చంద్రం గారూ . . ." అని పిలిచింది స్వరాన స్వల్పంగా వణకు దాగనంటున్నా!

తనవత్తరమైన మాంచి కలలోంచి బలవంతంగా మేల్కొన్న వానిలా తేరుకున్నవాడై, ఛటుక్కున వెనక్కి చూచాడు . . . మరు నిమిషం అంచులువారే విస్మయంతో ఒక్క క్షణం అప్రతిభుడవుతూ!

సావిత్రి శరీరంలో ఒక్కసారిగా కరెంటు ప్రవహించి నట్లైతే 'ఉన్నపాటున అక్కడినించి పారిపోతే ఎంత

(తరువాయి 32 వ పేజీలో)

కొప్పున్న 'విసించింది!' ఇంకా తన కళ్లల్లోకి సూటిగా . . . నిశ్చలంగా, నమ్మలేనట్లు చూస్తూన్న చంద్రం చూపులతో పోటీపడలేక వెంటనే తలవంచుకుంది సావిత్రి — మునిపంటితో అదురుతూన్న క్రింది పెదవిని నొక్కిపడుతూ!

కాని, సావిత్రి పడుతూన్న పై అవస్థను గమనించి సామర్థ్యంతోనేమి . . . లేక ఆమె అదృష్టమా అని గాని — ఎలాగైతేనేం తేరుకున్న చంద్రం — "మీరా . . . మీరు . . . ఇక్కడ . . ." అన్నాడు కేవలం గొణుకుతూన్నట్లు . . .

"అరే . . . ఇంకా అలా నుంచున్నారేం . . . రండి కూర్చోండి . . ." అన్నాడు చిన్నగా నవ్వుతూ లేచి మంచుని.

ఆ చిరు దరహాసానికి . . . మరి తాను ఊహించని దానికి భిన్నంగా ఉన్న అతని ప్రవర్తనకు మరింత విస్తుపోతూ, ఎలా — ఏమి మాట్లాడాలో కూడా అసలే తోచకపోతే, తలఎత్తి ఒక్కక్షణం చంద్రం కళ్లల్లోకి పరీక్షగా చూచింది సావిత్రి.

"ఎందుకో ఉపేక్షిస్తున్నారులా ఉంది . . . ప్లీజ్ . . . కూర్చోండి . . ." అని చంద్రం తన వినయిస్తూంటే — అతని సహృదయతను తనెంత నీచంగా — మరింకెంత అల్పంగా . . . ఆకతాయితనంగా అంచనావేసింది ఊహిస్తూంటే పొంగివచ్చే కన్నీటి నాపుకునేందుకు వ్యర్థప్రయత్నంచేస్తూ — "చంద్రం గారూ . . . నన్ను . . . క్ష . . . మించ . . . గలరా . . ." అంది జీరబోయిన గొంతుతో సావిత్రి!

ప్రేమించిచూడు

(28 వ పేజి తరువాయి)

అలా ప్రారంభమైన వారి పరిచయం ఆరువారాల్లో అలా — అలా పెరిగి అంతంతై — చల్లని పిల్లగాలిలో షికార్లు కొట్టేంతవరకూ నిర్విఘ్నంగా కొనసాగుతూ వస్తే, ఒక సంధ్యాసమయాన . . . పసుపు పచ్చని నీరెండ ఎర్రని రోజా పుష్పాలను మరింత భాసింప చేస్తూంటే . . . పచ్చని ప్రకృతేమో కొంగ్రొత్త కళుకుల నాపాదించుకుని లాలనగా తలలూపుతూంటే— పబ్లిక్ గార్డెన్సులో షికార్లుకానిస్తూ, చటుక్కున అప్పటివరకూ మరిచిపోయిందేదో అర్థాంతరంగా జ్ఞాపకానికి వచ్చిన వాడిలా, తటాలున చంద్రం ఆగిపోతే. . . అయోమయంగా అతనివంకే చూస్తూన్న సావిత్రిని కొంటెగా చూసి, సన్నగా నవ్వుతూ ఏదో పొడుపు కథ వేసేలా ఊరిస్తూ అన్నాడు — "మరి . . . చందమామ రాకతో సముద్రంలోని అలలెందుకనలా ఉవ్వెత్తున మిడిసి పడతాయి? . . . కొలనులోని కలువలెందు కంత మనోహరంగా వికసిస్తాయి . . . పరి, అప్పటివరకూ బెట్టుచేస్తూ స్తంభించిన పవనమెందుకనలా చల్లగా . . . ఆహ్లాదకరంగా వీస్తుంది . . .!"

పక్కనున్న ఓ లేత రోజా కొమ్మను మన్నితంగా పట్టుకుని, మెడలోని సన్నని, నాజూకైన గొలుసును ఎర్రని తన పెదాల మధ్య బంధించి, చిన్నగా నవ్వుతూ — "అయిందా . . . ఇంకా ఏమైనా అనుమానాలున్నయ్యా!" అంది సావిత్రి, కొంటెగా, వాలుగా చూస్తూ.

"అషా . . . అదికాదు సావిత్రి . . . ఆ అభినాభావ సంబంధంలోని రహస్య మేమిటాని నా . . .!"

"చాల్లెండి, మీరూ . . . మీ అనుమానాలూను. . . . అవి ఎట్లాగుంటే మనకేంగాని. . . మీరు మాత్రం కవులై, కథలువ్రాస్తే. . . బోలుడు పొగడ్తల నందుకునే వారేమో . . .!"

ఈ పొగడ్తలకే అయిపయిపోయిన కుమారుడు నేనే కవినైతే . . . నా హృదయ నివంచిని రాగమాలికలో బంధించి . . . నీ కోమల కంఠసీమనెప్పుడో అలంకరించి ఉండకపోమా . . .!" అని అచ్చం స్టేజీ పైని యాక్టరులా అభినయిస్తే, విరగబడి నవ్వుతూన్న సావిత్రి చుబుకాన్ని కొనవ్రేలితో ఎత్తి పట్టుకుని నిండుగా కళ్లల్లోకిచూస్తూ "నే నొక్క విషయం అడుగుతాను సావిత్రీ. . . పరిహాసం కాదు. . . నువు జవాబుచెప్పాలి . . ." అన్నాడు చంద్రం.

ఒక్కక్షణం ఇద్దరిమధ్యా నిశ్శబ్దం రాజ్యంచేస్తే — నిశ్చలంగా అతని చూపులతో చూపులు కలిపింది సావిత్రి.

"నిన్ను ప్రేమిస్తున్నాను . . . సావిత్రీ . . . నిజం . . . నువు నాకు కావాలి . . ." అని మత్తుగా . . . మార్దవం పుణికే స్వరంతో చంద్రం అంటుంటే సిగ్గుతో తలమునకలవుతూ, చిలిపిగా . . . చిన్నగా నవ్వుతూ చంద్రం కంపిస్తూన్న చేతిని తన చేతులలోకి తీసుకుంది సావిత్రి! ★